

Той запали нова цигара.

— Та, както и да е. Единъ день, помня че бѣше въ края на ноемврий, имахъ насрочени разпити въ две — най-далечни отъ участка ми — съседни едно на друго села. Отъ заранѣта бѣше паднала гжста, студена мъгла. Тръгнахме рано съ Пешо, отидохме въ първото село, свършихъ до обѣдъ тамъ, и следъ часъ-два, потеглихме за другото. Смѣтахъ да направя разпита тамъ, да пренощувамъ и на другия день, по-рано да се върна въ Н. А работата ми въ това село бѣше ето каква: презъ пролѣтѣта тукъ имало страшно наводнение — пороища влѣкли кжщи, добитѣкъ, посѣви — почти всички стопани бѣха пострадали. Държавата и нѣкои други учреждения бѣха отпустнали помощи. Отначало, раздавали ги специални комисии, а следъ това оставили тая работа на общинскитѣ власти. Накжсо, въ края на изтеклия месецъ бѣхъ получилъ въ канцеларията дълго, подробно писмо, въ което, съ точно изброени имена и суми, се донасяше за злоупотрѣбения, извършени отъ кмета и секретарь-бирника, при раздаването на помощитѣ. Писмото бѣше грамотно, безъ многословия, само факти,